

Đem chuyện cô Xuân trở lại bàn.

Hồ chí Minh - Nông thị Xuân

Nghi án Nông Thị Xuân xảy ra cách đây đã 57 năm, nhưng nó vẫn là một bóng ma, im lìm trong bóng tối. Mọi ngả tìm kiếm đều bị chặn, mọi cách nhận thực bị bóp chết. Linh hồn oan khuất của cô Xuân dường như đã tàn phai trong ký ức người đời, trong khi "đạo đức của Bác" vẫn được rao giảng mỗi ngày.

Gần đây tôi được đọc tài liệu phân tích đặc điểm và tính cách của cố Chủ tịch Hồ Chí Minh. Một trong những tài liệu này là cuốn "Trần Đức Thảo-Những Lời Trắng Trời" của Tri Vũ – Phan Ngọc Khuê. Tôi giận mình vì những nhận thức trước đây của mình phiến diện quá. Vậy, thử vận dụng những gợi ý của triết gia Trần Đức Thảo để phẫu tích, hy vọng có một góc nhìn khác về nghi án này.

Đây là vụ đại hình sự mà Hồ Chí Minh là một trong những nhân vật có liên quan trực tiếp. Bạn đọc đã biết rõ nội dung nghi án, nhưng để có cái nhìn khái quát về nó, xin nhắc lại những sự kiện chính theo trật tự thời gian.

Trước 1954, khi còn trên chiến khu Việt Bắc, Hồ Chí Minh nhận cô Nông Thị Xuân làm con nuôi. Đến đầu năm 1955, cô Xuân, 22 tuổi, được đưa về Hà Nội để gần Bác. Cô Xuân cùng người em Nông Thị Vàng tạm trú tại căn nhà 66 phố Hàng Bông, dưới sự quản lý trực tiếp của Bộ trưởng Công An Trần Quốc Hoàn.

Mỗi tuần đôi ba lần ông Hoàn đưa cô Xuân vào Phủ Chủ tịch ngủ qua đêm với Bác. Ông Hoàn cũng nhiều lần cưỡng dâm cô Xuân. Cuối năm 1956, cô Xuân sinh con trai. Bác đặt tên con là Nguyễn Tất Trung. Khoảng thời gian này cô Xuân ngỏ lời với Bác là muốn công khai mối quan hệ, và dọn vào Phủ Chủ tịch ở hẳn với Bác như vợ chồng. Bác bảo để Bác hỏi ý kiến Bộ Chính trị.

Vài tháng sau, rạng sáng ngày 12 tháng 2 năm 1957, người ta thấy cô Xuân chết trên đường Cổ Ngư, gần dốc Chèm, ngoại thành Hà Nội, hiện trường là một tai nạn giao thông.

Giám định tử thi được làm tại bệnh viện Việt – Đức, Hà Nội gợi ý: Nạn nhân chết do búa đập vào sọ não, dịch não tủy và nhu mô não đã mất hết. Âm đạo không có tinh trùng, tinh dịch, nạn nhân không có dấu hiệu bị cưỡng dâm. Dạ dày không có thức ăn, không có độc tố. Lục phủ ngũ tạng bình thường. Toàn thân không có dấu hiệu của một tai nạn giao thông.

Câu hỏi đầu tiên được đặt ra. Đây có thực sự là một tai nạn giao thông không? Không quá khó để trả lời câu hỏi này.

Một phụ nữ trẻ mới sinh con, đang thời kiêng cử, không phương tiện đi lại, giữa đêm khuya, một mình đi bộ ra vùng ngoại thành xa vắng là rất khó để thuyết phục dư luận về địa điểm và hoàn cảnh xảy ra tai nạn.

Hơn nữa, nếu là tai nạn giao thông, thủ phạm cán chết người rồi lái xe trốn thoát, vết bánh xe còn in lại ở hiện trường. Đây là trọng án. Tại sao không công khai điều tra đến nơi đến chốn? Tại sao phải dấu dốt, lén lút, khuất tất, dìm thông tin vào trong bóng tối?

Hơn 20 năm sau, thân nhân của cô Xuân dẫn thân đi tìm công lý, vẫn tiếp tục bị ém. Cùng với những gợi ý của pháp y, chúng ta tin rằng đây là một tai nạn giao thông dàn dựng.

Vậy thủ phạm là ai?

Cho đến nay, dư luận hướng tới ba giả thuyết.

1. Trần Quốc Hoàn bí mật thủ tiêu cô Xuân để bịt đầu mối hiếp dâm. Hồ Chí Minh và Bộ Chính trị không biết.
2. Trần Quốc Hoàn thủ tiêu cô Xuân có sự đồng ý của Hồ Chí Minh và Bộ Chính trị.
3. Trần Quốc Hoàn thủ tiêu cô Xuân dưới sự chỉ đạo của Hồ Chí Minh. Bộ Chính trị không biết.

Giả thuyết thứ nhất được nhiều người ủng hộ hơn cả. Song những bằng chứng để bảo vệ giả thuyết này thì rất yếu.

Vào thời điểm 1957, Hồ Chí Minh đang ở đỉnh cao của quyền bính. Các Ủy viên Bộ Chính trị đều rất sợ ông. Trần Quốc Hoàn lúc đó ở cuối trong bậc thang quyền lực, càng sợ Hồ Chí Minh hơn ai hết. Hoàn không dám lộng hành đến mức cưỡng dâm vợ chưa cưới của Hồ Chí Minh và càng không thể một mình tự ý thủ tiêu cô. Vì những hành vi trên là đồng nghĩa với vượt mặt không nề mũi, sỉ nhục Hồ Chí Minh, nếu không nói đó mầm mống của phản loạn, phản bội, hay khiêu binh. Sớm muộn gì Bộ Chính trị và Hồ Chí Minh cũng biết.

Những năm sau đó, Hồ Chí Minh không những không quan tâm mà còn trực xuất đưa con trai sơ sinh Nguyễn Tất Trung ra khỏi Hà Nội.

Như vậy Hồ Chí Minh có ý định xóa bỏ mọi dấu vết của mối quan hệ lạm dụng tình dục núp dưới danh nghĩa con nuôi. Không có chuyện Hoàn hành động độc lập.

Giả thuyết thứ hai: Hồ Chí Minh có mang chuyện cô Xuân để hỏi Bộ Chính trị không?

Ở vào thời điểm 1957, một đảng viên bình thường mà có quan hệ tình dục trước hôn nhân có thể bị kỷ luật nặng đến mức khai trừ ra khỏi đảng. Hồ Chí Minh hiểu rõ điều luật, không dại gì ông mang chuyện này ra trước tập thể.

Hồ Chí Minh không bao giờ muốn lấy cô Xuân làm vợ. Nếu ông muốn thì ông đã có kế hoạch từ khi cô Xuân có thai ở những tháng đầu. Cách ông trả lời cô Xuân để "xin ý kiến Bộ Chính trị" chỉ là kế hoãn binh, hay nói trắng ra là một sự sự quanh co, một lời từ chối.

Bộ Chính trị cũng không muốn Hồ Chí Minh lấy vợ. Bởi vì, nếu Hồ Chí Minh lấy vợ là tất cả những gì mà Đảng và Bác cùng đầu tư để dựng lên những "huyền thoại" có nguy cơ mất cả vốn lẫn lời.

Trần Đức Thảo gợi ý. Vì không được học hành bài bản như Trần Phú, Lê Hồng Phong, Nguyễn Văn Cừ, hay Trường Chinh, nên Hồ Chí Minh đã dựng lên ngọn cờ "Giản dị", "Đạo đức", dùng ngọn cờ này như một thứ vũ khí hạ gục mọi đối thủ, chỉ có Trường Chinh sống sót. Nếu mang vợ cô Xuân ra Bộ Chính trị, thì huyền thoại "Giản dị" và "Đạo đức" của ông bỗng chốc tan thành mây khói. Đó là điều không bao giờ ông muốn.

Thêm nữa, Hồ Chí Minh nhiều tuổi hơn cô Xuân, hơn đến trên 40 tuổi. Điều này rất khó chấp nhận trong một xã hội bảo thủ miền Bắc ở thời điểm đó. Ông đủ thông minh để tránh, không trở thành tấn trò cười cho thiên hạ.

Tóm lại, giả thuyết Hồ Chí Minh mang chuyện lấy cô Xuân làm vợ ra bàn thảo ở Bộ Chính trị là không thuyết phục.

Vậy câu hỏi tiếp theo sẽ là: Hồ Chí Minh có xin ý kiến Bộ Chính trị để thủ tiêu cô Xuân không?

Hồ Chí Minh thừa thông minh để ý thức rằng nếu ông đồng ý thủ tiêu cô Xuân nghĩa là ông đang tham gia vào một tội phạm mà ông là chủ mưu. Càng ít người biết bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Nếu mang ra bàn bạc trong Bộ Chính trị, lỡ có một hay vài ủy viên không đồng ý, thì có khác gì vạch áo cho người xem lưng. Bởi vì, nếu Bộ Chính trị biết thì Ban Chấp hành Trung ương sẽ biết. Từ đó có nguy cơ lan rộng ra toàn Đảng và toàn dân.

Như vậy, chỉ còn lại giải thuyết thứ ba: Hồ Chí Minh đồng ý cho Trần Quốc Hoàn thủ tiêu cô Xuân, vừa giữ được thanh danh, lại vừa trút bỏ được của nợ, một gánh nặng mà ông chẳng tha thiết gì với nó nữa, vừa tiện lợi vừa kín đáo.

Trần Hồng Tâm

Nguồn: <http://bacthuc.blogspot.com.au/2015/02/em-chuyen-co-xuan-tro-lai-ban.html>

www.vietnamvanhien.net